

Arrest

nr. 134 871 van 10 december 2014
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijk Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 februari 2002 een asielaanvraag in bij de bevoegde instantie. Op 11 maart 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 7 mei 2002 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het cassatieberoep tegen deze beslissing wordt bij arrest van de Raad van State van 10 maart 2003 met nr. 116.802 verworpen.

1.2. Op 19 mei 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 19 juni 2014 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoeker op 8 juli 2014 in kennis wordt gesteld.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag dd. 19.05.2014 bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1° en 2° lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3° lid). Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt de verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter, 30, 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Dat de bestreden beslissing stelt dat geen identiteitspapier wordt voorgelegd.

Dat mijn verzoeker kan, gezien zijn vervolging niet naar zijn land terug om zijn identiteitspapier te bekomen. Dit is voor hem een situatie van overmacht.

Hij heeft door zijn plotse vlucht zijn identiteitsdocumenten niet kunnen meenemen. Dit is voor hem ook een geval van overmacht.

In zijn procedure voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft hij nooit problemen gehad i.v.m. zijn identiteit en nationaliteit en werd deze niet in twijfel getrokken.”

3.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en uit zijn betoog kan dit evenmin worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De Raad merkt op dat, luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 30, 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepalingen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve eveneens onontvankelijk.

3.4. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen” luidt als volgt:

“1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)”

3.5. Verzoeker betwist niet dat hij zijn identiteit niet heeft aangetoond conform artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet maar betoogt dat hij zijn identiteitsdocumenten door zijn plotse vlucht niet heeft

kunnen meenemen en dat hij, gezien zijn vrees voor vervolging, niet naar zijn land kan terugkeren om "zijn identiteitspapier te bekommen". De verzoeker voert aan dat hij zich in een situatie van overmacht bevindt.

3.6. De Raad stelt vast dat deze aangehaalde situatie van overmacht, die in wezen neerkomt op een vraag om vrijstelling, geen aanknopingspunt vindt met artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat voorziet dat slechts in één enkele situatie een vrijstelling van de verplichting om de identiteit aan te tonen wordt aanvaard. Een vrijstelling wordt overeenkomstig artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet alleen verleend aan een asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend.

Verzoeker voert niet aan dat hij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag op 19 mei 2014 onder deze situatie viel. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoekers asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen definitief werd afgewezen op 7 mei 2002. Het cassatieberoep bij de Raad van State werd op 10 maart 2003 bij arrest nr.116.802 verworpen.

Verzoeker haalt verder aan dat hij in zijn procedure voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit problemen heeft gehad in verband met zijn identiteit en nationaliteit en dat deze elementen niet in twijfel werden getrokken.

Vastgesteld moet worden dat verzoeker pas op 19 mei 2014 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op dat ogenblik was verzoekers asielaanvraag reeds enkele jaren op definitieve wijze afgewezen en was er ook geen sprake meer van een toelaatbaar cassatieberoep. Verzoeker viel dus niet onder de in artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet vermelde situatie van vrijstelling. Zijn betoog doet dus geen afbreuk aan het feit dat hij, bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, verplicht was om de wettelijke voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarden te vervullen op het ogenblik van het indienen, in het bijzonder de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Verzoekers betoog is derhalve geenszins dienstig.

3.7. Gelet op het voorgaande, kan worden besloten dat de verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat de gemachtigde met miskennis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld: "*betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.*" De gemachtigde kon op goede gronden de aanvraag conform artikel 9ter, § 2, van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaren.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES